

Chương 41

Thu Nhận Môn Đồ

B

óng đen đứng lặng bên cạnh giường Độc Cô Thanh Tùng, nhìn chàng say ngủ, một lúc lâu, khẽ gọi:

- Đồ đệ ! Thức dậy!

Độc Cô Thanh Tùng giật mình tỉnh lại, bật ngồi lên.

Thấy một bóng người cao lớn đứng sừng sững trước mặt, vội quát hỏi:

- Ai?

Chàng vừa hỏi, vừa vận chân khí dồn vào song chưởng.

Bóng đen trầm giọng :

- Đồ đệ không được hồ đồ!

Độc Cô Thanh Tùng nhảy nhanh xuống giường.

Tuy bóng tối phủ trùm dày đặc, chàng đã nhận ra bóng đen là ai .

Hơn nữa, âm thanh của Địa Tướng lão nhân, chàng còn lạ gì?

Chàng có vẻ không bằng lòng, hỏi:

- Lão tiền bối sao lại gọi tôi như thế?

Địa Tướng hừ lạnh:

- Ta không xứng đáng là sư phụ của người sao?

Giọng của lão nhân đượm đầy phẫn hận.

Lão lùi lại hai bước.

Độc Cô Thanh Tùng cũng lùi lại, cho khoảng cách xa hơn. Chàng lắc đầu:

- Không ! Không ! Tôi đã là chưởng môn Quỷ Phủ, tôi không thể phụ sự phản phái, lão tiền bối đừng bức bách thái quá.

Địa Tướng lại hừ một tiếng :

- Ai bức bách người !

Độc Cô Thanh Tùng gần mạnh:

- Lão tiên bối miệt thị Quỷ Phủ chúng tôi...

Địa Tướng quắc đôi mắt sắt bén nhìn chàng.

Lão sôi giận:

- Dù cho người có thuộc về môn phái nào, ta cũng bất cần. Ta truyền võ công cho người, tức nhiên người là đồ đệ của ta, người phải bái nhận ta là sư phụ.

Độc Cô Thanh Tùng run người:

- Đừng ai mong rằng Độc Cô Thanh Tùng này phản sư, bội phản, vô ích.

Địa Tướng hần giọng:

- Thật tình người không chấp thuận?

Độc Cô Thanh Tùng quả quyết:

- Tôi đã trình bày lý do với lão tiên bối lúc trưa rồi, tiên bối còn nhớ chứ?

Địa Tướng lão nhân cười lại:

- Đó là lúc ban ngày, hiện tại là ban đêm. Người không chấp thuận cũng không được.

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu:

- Lão tiên bối đừng mơ vọng.

Địa Tướng lão nhân thay đổi sắc mặt liền liền.

Chòm râu bạc phếu của lão nhân run run mi. Đôi mắt của lão nẩy lửa đỏ ngầu chớp lên trong đêm tối.

Không rõ lão nghiêng răng hay cười, tiếng kèn kẹt vang lên ghê rợn. Lão vừa di động về phía cửa, vừa lẩm nhẩm:

- Độc Cô Thanh Tùng! Người không chịu nhận ta là sư phụ, người sẽ hối hận sau này.

Độc Cô Thanh Tùng vẫn kiên quyết như lúc nào.

Địa Tướng lão nhân chớp người một phát lão đã ra đến bên ngoài cửa phòng.

Im lặng trở về với Kim Điện, với gian phòng của Độc Cô Thanh Tùng.

Nhưng một giọng nói theo pháp truyền âm nhập mật rỉ bên tai chàng, có chứa đầy trách cứ:

- Hài tử! Người lẩm rồi! Người đã bỏ lỡ một cơ hội tốt nhất đời.

Độc Cô Thanh Tùng chấn động mạnh.

Thật ra, chàng đâu muốn làm phật lòng Địa Tướng lão nhân? Vì vạn bất đắc dĩ, chàng mới từ khước sự đề nghị của lão nhân, chàng biết là lão nhân buồn lắm, còn chàng lại vui sướng gì cho cam?

Xích Diệp phu nhân vừa truyền âm trách cứ, chàng nghe lòng nhói lên một niềm đau khổ.

Thì ra, con người có mấy ai xử sự cho vẹn toàn. Bỏ Quỷ Phủ thì chàng không thể làm, mà từ khước Địa Tướng thì chàng đau khổ.

Xích Diệp phu nhân tiếp nói:

- Ta đã nghe hết câu chuyện giữa ngươi và Địa Tướng lão nhân. Tại sao ngươi lại nông cạn thế? Lão nhân đã chấp thuận cho ngươi khởi ly khai Quỷ Phủ kia mà?

Độc Cô Thanh Tùng sửng sốt:

- Tôi... Tôi không kịp nghĩ ra điều đó!

Xích Diệp phu nhân cười nhẹ:

- Địa Tướng lão nhân đã chẳng nói ra rằng ngươi không cần ngươi thuộc môn phái nào? Lời nói đó có nghĩa là ngươi muốn nhìn nhận môn phái nào, mặc ngươi, ngươi chẳng bao giờ cố chấp.

Độc Cô Thanh Tùng ạ lên một tiếng lớn.

Chàng như từ cung trăng rơi xuống.

Chàng run người lên, cấp tốc chạy ra ngoài, cao giọng gọi:

- Lão tiền bối! Xin dừng lại! Tôi bằng lòng bái nhận lão tiền bối làm sư phụ! Tôi bằng lòng.

Vô ích! Lời gào thét của chàng trong hư vô của đêm tối.

Lời gào thét của chàng không vang đến tai Địa Tướng lão nhân, nhưng làm kinh động những người đang ngủ tại mật thất Kim Điện.

Xích Diệp phu nhân, Công Chúa và Lãnh Nhạn Dung cùng chạy đến.

Xích Diệp phu nhân thở dài:

- Hài tử! Ngươi gọi đến thời gian nào, Địa Tướng lão nhân cũng không trở lại. người đã đi rồi, và vĩnh viễn từ đây người không bao giờ cho người thấy mặt.

Độc Cô Thanh Tùng rít lên:

- Không ! Địa Tướng lão nhân không đi đâu! Tôi đã nhận người là sư phụ kia mà!

Xích Diệp phu nhân lắc đầu:

- Người quật cường không nhầm chỗ. Người chạm mạnh vào tự ái của lão nhân , người sẽ vĩnh viễn xa người ! Đừng mong gặp lại lão nhân.

Lãnh Nhạn Dung thương xót cho Độc Cô Thanh Tùng quá, nàng cất lời an ủi:

- Anh nên bình tĩnh! Có bao giờ anh bối rối như vậy đâu. Hướng chỉ việc này không phải là tuyệt vọng?

Chàng bất chấp lý luận của Xích Diệp phu nhân, bất chấp lời khuyên của Lãnh Nhạn Dung phóng chân chạy ra ngoài Kim Điện gọi lớn:

- Dù tiền bối có đến tận góc bể ven trời, tôi vẫn theo tìm cho được. Tiền bối ơi! Tôi nhận tội, tôi biết mình đắc tội lớn với tiền bối, tiền bối là một ân nhân của tôi, tiền bối đã dạy tôi một chân vũ học, tôi thọ ân tiền bối nặng lắm!

Chàng gọi mãi. Tiếng gọi của chàng rơi trong màn đêm , không có một hương hy vọng gì. Đột nhiên chàng im bật, chú ý lắng tai nghe.

Có tiếng rú thẳm vang lên cách Kim Điện độ một dặm đường.

Tiếng rú tuy từ xa vọng đến, song nghe cao vút không khác nào phát xuất cạnh bên chàng.

Âm thanh nghe thê thảm làm sao, chàng thấy lòng mình thất lại, đau xót vô cùng.

Chàng tự hỏi:

- Có việc gì xảy ra thế? Người phát lên tiếng rú cao vút như vậy, tất phải có nội gia công lực, luyện đến mức thuần thanh mới truyền đi xa được. Ai mà phát lên tiếng rú quanh vùng này?

Chàng hết sức lấy làm lạ, muốn hiểu ngay sự gì đang diễn ra nên giở thuật khinh công tuyệt đỉnh chạy bay về phía tiếng rú.

Chàng vừa nhúng chân nhảy vọt lên không, đột nhiên trâm Thiên Cân Trụ đáp xuống liền.

Chân vừa chấm đất, chàng nghe tiếng y phục rít gió rẹt rẹt trong không gian, tiếp theo đó, ba bóng từ ba phía phát ra tiếng rú lao đến như tên bắn.

Trong ba bóng người, có một bóng cao lớn khác thường vận chiếc áo vàng ngời kim quang, chớp chớp theo sự di động.

Còn hai bóng kia, cũng khôi vĩ vô cùng, nhưng không phi phật bằng bóng thứ nhất. Vì còn xa, Độc Cô Thanh Tùng không kịp nhìn rõ mặt, chàng kinh ngạc, tự hỏi:

- Họ là ai mà có thân pháp tuyệt vời như thế?

Trong thoáng mắt, ba bóng người đã đến gần, còn cách Độc Cô Thanh Tùng độ mười trượng. Một giọng nói quen lối truyền linh từ ngoài xa hơn một dặm đường. Vọng theo ba người:

- Bình nhi. Nhất định phải thành công trong đêm nay đây!

Độc Cô Thanh Tùng kinh hãi.

Dùng nội gia công lực đưa âm thanh đi xa hơn dặm, nghe sang sảng như chuông đồng, phải là một tay có vũ công trác tuyệt mới ám nổi.

Chàng ức độ qua âm thanh quyết chắc vũ công của người đó trên hẳn những người mà chàng đã tiếp xúc từ trước đến nay, nhân vật đó là ai mà đáng sợ như thế?

Chàng nhìn lại ba bóng người vừa xuất hiện ngoài mười trượng suýt kêu lên một tiếng to.

Họ không phải là những tay xa lạ gì đối với chàng. Họ là Vạn Cực Thiên Tôn, Cửu Long Thần Ma và Xích Phát Tôn Giả.

Điều khiến chàng kinh khởng vô biên và Vạn Cực Thiên Tôn cặp nách một người hôn mê trầm trầm. Người đó là Địa Tướng lão nhân.

- Trời! Tại sao Địa Tướng lão nhân bị kẹt trong tay Huyết Ma Bang Chủ?

Chàng không tin tưởng được là Địa Tướng bị bọn Huyết Ma Bang đánh bại để trở thành con tin của chúng như bao nhiêu người thân của chàng đang bị quản thúc tại Tổng Đàn.

Dù muốn dù không, sự thật đã phô bày trước mắt.

Chàng sôi giận, quát to:

- Dừng lại!

Bộ ba Huyết Ma Bang bật cười cuồng dại:

- Ta đoán không sai ! Hộ trì Kim Đỉnh lại chính là bọn người với cái lối hai già một mục, dùng kế dụ địch bằng cách sát hại hai tiêu cục của ta. Ha ha! Bọn các người là những ai hãy khai báo tên họ ra, rồi chịu tội với bốn bang.

Độc Cô Thanh Tùng dĩ nhiên đã mang vào người chiếc nạ và chiếc áo màu tro như ngày xuất hiện tại Thần Võ tiêu cục nơi Kim Lăng thành.

Qua lớp áo ngụy trang đó, bọn Vạn Cực Thiên Tôn không thể nào nhận ra chàng được, mà họ chỉ tưởng rằng chàng là một cụ già trong ba lão đã hoành hành suốt tháng nay, tiêu diệt bao nhiêu tiêu cục của họ, cả người lẫn cơ sở.

Chàng thấy Địa Tướng bị chúng kềm chế hoàn toàn, tâm thần bấn loạn lên, quên cả dè dặt, nhảy vọt tới hai trượng, hét to:

- Buông Địa Tướng...

Huyết Ma Bang chủ cười lớn, chặn lời chàng:

- Phận mình biết có giữ vẹn được hay chẳng, còn mong giải thoát cho kẻ khác như thế nào chứ?

Độc Cô Thanh Tùng vận đủ mười thành công lực, dồn vào song chưởng, quát:

- Buông ra!

Vạn Cực Thiên Tôn cười lớn:

- Người nói nghe hay quá! Ha ha!

Độc Cô Thanh Tùng không chậm trễ, đưa nhanh hai tay lên, toan vung mạnh.

Cửu Long Thần Ma gọi to:

- Muốn cho Địa Tướng mau chết, thì người cứ xuất thủ! Hãy nghĩ kỹ đi.

Độc Cô Thanh Tùng giật mình. Chàng nghĩ:

- Mình không nên hấp tấp! Nếu Địa Tướng còn sống, thì mình còn mong mỗi gì hơn? Cửu Long Thần Ma bảo thế chắc Địa Tướng chưa đến đến đâu, có lẽ lão nhân chỉ bị phong bế huyết đạo thôi.

Chàng buông thòng hai tay xuống, cao giọng hỏi:

- Trước Võ Tôn Điện, các người không được tung hoành. Muốn gì hãy nói ra đi.

Cửu Long Thần Ma cười lớn:

- Võ Tôn Điện! Ai thừa nhận là bậc Võ Tôn! Lão thất phu. Biết điều mau hiến nạp chiếc Kim Đảnh, Đế Quân sẽ khoan dung cho.

Độc Cô Thanh Tùng chỉ mong sao giải thoát cho Địa Tướng được thôi, chàng không cần đến việc gì khác nữa, chàng hừ lạnh:

- Trước mặt Võ Tôn mà các người dám ngông cuồng tự tung tự tác như thế? Mau buông Địa Tướng xuống cho ta!

Vạn Cực Thiên Tôn, Cửu Long Thần Ma và Xích Phát Tôn Giả cùng bật cười cuồng dại.

Dứt tràng cười, Xích Phát Tôn Giả gần giọng:

- Buông ra? Lão thất phu! Người gấp rút lắm sao? Lão ấy là một Thần Tướng, tinh danh của lão không nhỏ trên chốn giang hồ, người là bạn đồng lao cộng tác với lão, chắc người cũng là một tay hữu danh, vậy người là ai, hãy xưng tên cho bọn ta biết đi.

Độc Cô Thanh Tùng bấu môi:

- Một kẻ bại loại như người, nên lui về Võ Dương Sơn mà dấu mày dấu mặt đi cho rồi, còn chường ra mà hỏi gì chứ?

Xích Phát Tôn Giả giận run người lên, cử nhanh thanh trường kiếm điểm ra ba đóa kiếm hoa, lão hét:

- Lão thất phu! Người đến ngày tận số rồi!

Độc Cô Thanh Tùng biết tình hình đêm nay vô cùng quan trọng, nếu mất bình tĩnh thì không thể nào chí trí nổi với ba tay đại ác ma này.

Chàng còn biết rõ, Vạn Cực Đế Quân còn làm hậu thuẫn ở xa, chính Đế Quân đã phát lên tiếng cho Vạn Cực Thiên Tôn ngoài xa hơn dặm đường, trước đó, bảo Thiên Tôn phải thủ thắng cho kỳ được.

Thắng ba lão ác ma này cũng không phải là việc dễ dàng hà huống có thêm Đế Quân mà bản lãnh ngang hàng với Địa Tướng.

Chàng lạnh lùng thốt:

- Muốn nói đến việc tận số, phải chờ xem giữa ta và người, ai phải chết mới được chứ? Ta dám đoan với người đó chỉ trong vòng ba chiêu thôi máu của người sẽ nhuộm đỏ nền Kim Điện này.

Chàng nhấn mạnh:

- Giết người, là ta rửa sạch một vết nhơ cho phái Vũ Dương chứ thật ra, người có xứng đáng gì cho ta phải xuất thủ ?

Xích Phát Tôn Giả khẽ cười khinh bỉ:

- Đừng rởm giọng, lão thất phu ! Hãy chuẩn bị mà chờ chết.

Độc Cô Thanh Tùng hét:

- Xem đây!

Chàng đẩy bàn tay tới. Chưởng phong vút đi không gấp lắm, nhưng mãnh liệt vô cùng.

Xích Phát Tôn Giả quét một vòng kiếm. Thanh trường kiếm vẽ lên muôn vạn đoá kiếm hoa, kết thành một vầng kiếm quang hộ trì trước mặt Xích Phát Tôn Giả.

Kiếm khí tỏa ra vô cùng mãnh liệt nếu gặp phải tay nào khác e khó giữ khỏi bay đầu trong nháy mắt với lão.

Ông, Độc Cô Thanh Tùng đã có chủ trương đối phó với tên lão đại ác ma này chủ trương đó vô cùng thâm độc.

Khởi tiên, chàng xuất phát một chưởng đầu, dấm thì mạnh mà chưởng phong cuốn đi rất chậm. Chàng muốn tỏ ra khí lực của mình bất túc, nên lối xuất thần không cần tốc độ với lực độ.

Tuy nhiên, chàng tỏ ra hãnh diện với lối xuất phát của mình lắm, chàng cố tạo sơ hở cho đối phương tưởng bỏ mà khinh thường.

Vừa nhảy tránh ra một bên, chàng bật cười lớn.

- Tài nghệ lão tóc đỏ chỉ có bấy nhiêu thôi à?

Chàng trầm mình xuống, đánh ra một chưởng thứ hai. Chưởng thế phát xuất so với lần đầu có phần chậm chạp và kém mãnh liệt nhiều.

Xích Phát Tôn Giả khinh địch, không cần xử dụng Huyền Huy Kiếm Pháp, lão chỉ tung ra một chưởng đón chặn kinh đạo của Độc Cô Thanh Tùng.

Bùng!

Kình đao chạm nhau, đôi bên cùng lùi một bước.

Độc Cô Thanh Tùng lùi nhẹ.

Chừng như qua hai chiêu thế, Xích Phát Tôn Giả thấy mình trên chân đối phương, lão phấn khởi tinh thần, lại giữ Huyền Huy Kiếm Pháp ra, định kết thúc trận đấu sớm.

Ánh kiếm ngời lên, kiếm hoa chớp chớp, kiếm khí ào ào, dồn hẳn Độc Cô Thanh Tùng lùi dần, chỉ giữ thế thủ mà không hề có dịp xuất công.

Cửu Long Thần Ma cảm chắc Xích Phát Tôn Giả hạ địch thủ dễ dàng, lão bật cười ha hả:

- Tài nghệ như vậy mà cũng vọng tưởng ngôi vị Võ Tôn ! Có lẽ người muốn chết gấp.

Độc Cô Thanh Tùng trầm giọng :

- Lão phu có lời cảnh cáo: Người sắp chết đến nơi, hãy giữ mình?

Cửu Long Thần Ma cười lớn:

- Lão thất phu! Đáng lẽ chính ta phải nói câu đó với người. Chỉ được cái khoe khoang, chứ làm gì được ai?

Độc Cô Thanh Tùng lại hướng giọng sang Xích Phát Tôn Giả :

- Ta nghĩ, người tạo nên thính danh như ngày nay cũng không phải dễ dàng gì, nên không nỡ làm cho người bẽ mặt với giang hồ! Hãy nghe ta, thu kiếm về đi, rời khỏi nơi đây ngay may ra ta còn niệm tình để người sống nốt chuỗi ngày tàn.

Xích Phát Tôn Giả bật cười ha hả, lão không đáp, nhưng lão vung thanh trường kiếm mạnh và nhanh hơn.

Đột nhiên, Độc Cô Thanh Tùng bật cười một tiếng lớn, giọng cười truyền đi xa hơn một dặm.

Từ nơi xa, có tiếng hú đáp vọng lại, tiếng hú kéo dài, càng lúc càng gần, chứng tỏ người phát lên tiếng hú đang di chuyển đến tòa Kim Điện.

Phát xong tiếng cười, cướp tinh thần địch, Độc Cô Thanh Tùng lập tức thi triển Thiên Oai chưởng pháp, đẩy chiêu Thiên Oai Địa Liệt ra, một đạo cuồng phong ùng ùng nổi dậy, chuyển động âm âm như nhiều hòn núi đổ.

Cuồng phong cuốn tới Xích Phát Tôn Giả, hốt trọn không khí tại tòa Kim Điện, tạo khoảng trống không, làm mất thăng bằng của Cửu Long Thần Ma và Vạn Cực Thiên Tôn.

Cả hai kinh hãi, xuống tấn Thiên Cân Trụ cho khỏi chập chờn.

Xích Phát Tôn Giả biết ngay nguy cơ đã đến, dù muốn phản công cũng không còn kịp nữa, chẳng qua lão quá khinh địch, tưởng đâu đối phương chỉ còn xuất thủ chứ không công nổi.

Vì nghĩ vậy nên lão đắc chí, khinh thường. Giờ thức ngộ ra, thì quá muộn.

Bùng!

Một tiếng bùng vang lên, tuy rất lớn, nhưng chìm lìm trong tiếng chuyển động âm âm của chưởng phong.

Xích Phát Tôn Giả bị Thiên Oai Chưởng bắn tung lên không, bay xa hơn năm trượng rơi xuống.

Đầu lão bẹp rí, óc trắng vọt theo máu hồng.

Vạn Cực Thiên Tôn và Cửu Long Thần Ma biến sắc lùi lại mấy bước.

Diễn tiến xảy ra trên chỗ tưởng tượng của họ, hai lão đại ác ma dù là những tay giết người không tanh máu, song trước thảm cảnh của Xích Phát Tôn Giả, họ không tránh khỏi hãi hùng.

Xưa nay, họ quen nhìn cái chết của kẻ thù, họ chưa từng mục kích cái thảm bại của những tay cộng sự đắc lực nhất trong bang, cho nên họ bị chấn động mạnh.

Độc Cô Thanh Tùng dùng Thiên Oai chưởng đánh chết Xích Phát Tôn Giả xong cấp tốc vọt theo Huyết Ma Bang chủ.

- Buông Địa Tướng xuống!

Huyết Ma Bang Chủ qua phút giây hãi hùng, lấy lại oai phong của một thủ lĩnh ma đầu, bước tới một bước đưa Địa Tướng lão nhân ra trước mặt:

- Thất phu! Cứ xuất thủ xem.

Địa Tướng lão nhân thân hình dị oặc, chứng tỏ lão nhân đã bị Huyết Ma Bang chủ chế trụ các yếu huyết trong người.

Độc Cô Thanh Tùng nhìn lão nhân, chàng sôi giận Vạn Cực Thiên Tôn, song lão ác ma đã dùng Địa Tướng làm bình phong đỡ chưởng, thì chàng còn biết làm sao hơn?

Ngoặc sang Cửu Long Thần Ma?

Không thể được, vì Thần Ma là ngoại tổ của chàng, hơn nữa Xích Diệp phu nhân có mặt tại Kim Điện, giết Cửu Long Thần Ma không khó gì cho chàng lắm, nhưng Xích Diệp phu nhân sẽ đau lòng mà rồi sau này Kim Xoa Giáo chủ và Lục Vũ Lệnh chủ sẽ không bao giờ tha thứ chàng được.

Chàng lùi lại một bước, quát hỏi Vạn Cực Thiên Tôn :

- Người muốn gì?

Thiên Tôn cười nhẹ:

- Chiếc Kim Đánh vũ lâm !

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu:

- Mong tưởng! Trừ khi nào người đi qua xác chết của ta.

Tuy không thấy rõ những biểu hiện trên gương mặt Độc Cô Thanh Tùng, Vạn Cực Thiên Tôn cũng thừa hiểu đối phương có nhiều cảm tình với Địa Tướng.

Lão bắn vào chỗ yếu đó, tạo ưu thế cho lão trong cuộc đối diện hôm nay.

Lão cười hiểm:

- Mạng người thì ta muốn lấy lúc nào lại chẳng được! Song ta muốn thanh toán vị thần tướng này trước.

Thốt xong, lão đặt tay lên Thiên Linh cái của Địa Tướng lão nhân.

Lão làm thế, nhưng đôi mắt lão nhìn chăm chập Độc Cô Thanh Tùng.

Chàng không dấu được xúc động, thân hình hơi run run, chàng lùi lại một bước, hét lớn:

- Hãy khoan!

Huyết Ma Bang chủ đắc ý, cười to:

- Sao! Người muốn lão ấy sống! Dễ ! Rất dễ ! Dem Kim Đánh đổi mạng lão đi!

Một giọng trầm hùng từ ngoài mười trượng vọng vào đến.

- Bình nhĩ! Con làm thế là hay lắm!

Huyết Ma Bang Chủ cười lớn, đáp:

- Gia Gia ời! Cứ yên trí lớn! Lão thất phu thua cuộc chắc chắn.

Vạn Cực Đế Quân gần giọng:

- Coi chừng, con lắm đấy nhé!

Huyết Ma Bang chủ lấy làm lạ?

- Lắm làm sao hả Gia Gia? Con hiểu lão thất phu này vũ công khá lắm, con không khinh địch đâu, gia gia đừng lo.

Rồi lão hỏi lại:

- Gia gia! Có đúng là Địa Tướng đã chết?

Vạn Cực Đế Quân cười to:

- Không chết thì lão sống à? Phải biết, chính con hạ thủ thì còn nói gì nữa?

Huyết Ma Bang Chủ trở lại Độc Cô Thanh Tùng, lão nhìn chàng một lúc như tìm hiểu thêm một chi tiết gì, đoạn tiếp nối câu chuyện với Vạn Cực Đế Quân :

- Lão già này là ai, Gia Gia có biết chăng? Xem ra công lực của lão khá lợi hại đấy, lão không kém gì Địa Tướng đâu !

Đế Quân hừ lạnh:

- Dù lão có vũ công đến bậc nào, lão vẫn chưa phải là địch thủ của cha. Con đừng lo.

Bang chủ đột nhiên cười lên mấy tiếng oai hùng, hướng sang Độc Cô Thanh Tùng:

- Lão thất phu ! Muốn Địa Tướng sống, phải mất Kim Đảnh. Hoặc ngược lại trong hai điều, chọn một, nhanh lên! Đừng tưởng ta không dám bóp nhẹp Thiên Linh Cái của lão.

Độc Cô Thanh Tùng như bị lửa đốt cháy lòng. Làm cách nào cứu Địa Tướng? Giao chiếc Kim Đảnh cho Huyết Ma Bang? Bỏ Địa Tướng , thì chàng là người vong ân bội nghĩa. Giao chiếc Kim Đảnh, là chàng mở màng cho trường sát kiếp vũ lâm.

Chàng do dự, một bên tình nghĩa, một bên chánh khí.

Mạng sống của Địa Tướng và kiếp vận võ lâm ngang nhau song một bên công một bên tư, mà xưa nay thì công tư khó hưởng toàn.

Quyền biến thì phải dùng trí, khí khái thì chọn công!

Chàng hét lớn:

- Huyết Ma Bang chủ! Ta sẽ giết ngươi!

Bang chủ hừ nhẹ:

- Đừng rời xa vấn đề? Ta muốn biết ngươi chọn Kim Đỉnh hay Địa Tướng? Nói mau!

Bỗng chàng nghe Xích Diệp phu nhân dùng pháp truyền âm nhập mật, rỉ bên tai chàng:

- Hài tử! Đừng do dự: Chẳng lẽ ngươi đành để Địa Tướng chết sao! Chưa chắc gì Địa Tướng chết mà ngươi bảo toàn được chiếc Võ Lâm Kim Đỉnh! Coi chừng đấy, ngươi sẽ mất cả hai. Suốt đời có ăn năn hối hận cũng vô ích.

Độc Cô Thanh Tùng tỉnh ngộ.

Phu nhân tiếp nói:

- Bảo Vạn Cực Thiên Tôn buông Địa Tướng xuống, rồi lão Cửu Long Thần Ma vào trong, lấy chiếc Kim Đỉnh đi. Nếu Thiên Tôn có hỏi về ta, ngươi cứ nói là đã hạ sát rồi. Nhớ đấy!

Độc Cô Thanh Tùng lấy chủ ý xong, trừng mắt nhìn Huyết Ma Bang Chủ:

- Ngươi muốn ta giao Kim Đỉnh? Được rồi! Hãy giải khai huyết đạo cho Địa Tướng đi ta hỏi ngươi mấy tiếng rồi ngươi sẽ được miễn nạn.

Vạn Cực Thiên Tôn gật đầu:

- Mong ngươi giữ lời!

Lão giải khai huyết đạo cho Địa Tướng liền.

Độc Cô Thanh Tùng kêu lên:

- Lão tiên bối!

Địa Tướng nghe kêu giật mình. Nhưng, lão nhân sa sầm nét mặt, hét to:

- Ngươi đến đây làm gì? Sao chưa chạy đi?

Độc Cô Thanh Tùng không hiểu lão muốn nói gì, chàng lại gọi:

- Lão tiền bối!

Địa Tướng gạt ngang:

- Ta với ngươi, ân tình đã dứt, việc ai nấy lo, đừng kêu gọi gì nữa!

Độc Cô Thanh Tùng khổ sở vô cùng:

- Lão tiền bối! Tôi biết lỗi lầm! Tôi xin nhận lỗi! Lão tiền bối thứ cho!

Chàng nhìn Địa Tướng kỹ hơn, bất giác chàng run người lên, hét to:

- Huyết Ma Bang Chủ! Ngươi đã làm cho Địa Tướng phân tán vũ công hết rồi!

Ta... Ta....

Không chậm trễ, chàng vận chân khí đẩy nhanh ra một Thiên Oai Chưởng.

Cuồng phong cuốn đi, đổ về Vạn Cực Thiên Tôn.

Thiên Tôn thần nhiên nâng Địa Tướng lên, đưa ngang ngực cười ha hả:

- Lão ấy đã bảo là ân tình chấm dứt với ngươi, thì lão có chết ngươi cũng không ân hận gì! Đánh đi!

Độc Cô Thanh Tùng không thể thu hồi chưởng lực lại kịp nữa.

Chàng chỉ còn có cách dịch hướng đi của kinh đạo sang bên, tránh Địa Tướng đang là tấm bình phong của Huyết Ma Bang chủ.

Kinh đạo vút tới, chạm vào mặt đất, bốc sâu thành hố.

Địa Tướng cười lạnh:

- Vô ích! Cứ đánh ngay ta là hơn!

Độc Cô Thanh Tùng kêu khổ.

- Lão tiền bối đừng nói thế, đau lòng tôi lắm! Chúng muốn đoạt Kim Đảnh chúng sẽ giết tiền bối nếu chúng không được thỏa mãn.

Địa Tướng cười quái dị:

- Thì chúng cứ giết ta! Ta sống cũng quá dài ngày thág rồi!..

Độc Cô Thanh Tùng rít lên:

- Không! Tiền bối không thể chết được! Tiền bối chưa vội đi được đâu!

Địa Tướng hừ lạnh:

- Ta sống thì ngươi mất chiếc Kim Đảnh! Ngươi bằng lòng à?

Độc Cô Thanh Tùng gạt đầu:

- Tôi có thể hy sinh bất cứ vật gì để đổi mạng tiền bối!

Địa Tướng quát to:

- Vô lý! Người không thể làm vậy!

Độc Cô Thanh Tùng cương quyết:

- Không còn cách nào hơn! Tôi nhất định rồi!

Địa Tướng nhấn mạnh:

- Người tưởng làm vậy là phải lắm sao? Người sẽ làm tiêu tan chánh khí vũ lâm, người sẽ đắc tộc với giang hồ.

Độc Cô Thanh Tùng thở dài:

- Dù sao cũng mặc, sự an toàn của tiền bối phải trên tất cả mọi việc khác?

Địa Tướng sôi giận:

- Ta không sợ chết! Người đừng tưởng!

Độc Cô Thanh Tùng bỗng chuyển hướng câu chuyện:

- Đành rằng tiền bối không sợ chết, nhưng chết thế này thì làm sao nhìn lại

Thiên Tướng lão nhân dưới cửu tuyền?

Địa Tướng giật mình :

- Tại sao?

Chàng không đáp câu đó, hỏi lại:

- Hơn nữa, tiền bối chết, mà có chắc Kim Đỉnh được bảo toàn chăng?

Địa Tướng thở dài. Thân hình lão nhân mềm nhũn như kẻ không có chút võ công.

Lão buông xuôi:

- Tùy người! Dù sao, chẳng qua chỉ là kiếp vận!

Không làm sao tránh được kiếp vận.

Huyết Ma Bang Chủ nóng nảy:

- Xong chưa? Lão thất phu?

Độc Cô Thanh Tùng vẫy tay gọi Cửu Long Thần Ma :

- Chiếc Kim Đỉnh ở tại đại sảnh tòa Kim Điện, người có dám vào đấy mà lấy chăng?

Cửu Long Thần Ma cười lớn:

- Làm gì không dám.

Lão nhún chân vọt đi liền. Một lúc sau, Thần Ma trở ra với chiếc Kim Đảnh và tấm kim bài. Độc Cô Thanh Tùng nhìn sắc mặt lão trắng nhợt, chàng lấy làm lạ.

Lão mất tự nhiên trông thấy.

Chàng nghĩ:

- Phu nhân đã đối phó làm sao với lão? Hoặc giả hai người đã thỏa ước với nhau điều gì?

Độc Cô Thanh Tùng không dám nghĩ nhiều hơn, chàng cần chú hết tâm ý vào cục diện.

Chàng cao giọng thốt:

- Huyết Ma Bang Chủ! Đã lấy Kim Đảnh rồi, hãy buông Địa Tướng ra?

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ
- May 2003 -